

BIJ EEN STILLEVEN
VAN VAN GOGH

B

Ik was het haast voorbijgelopen
dat onaanzienlijke stilleven:
acht krokusbollen in een mand,

kan het nóg simpeler? De aarde
een donker bed, waaruit nu spits
de eerste spruiten zich een weg
naar buiten banen. Onder zacht,
groen aan de top. Eén groepje al rechtop,

dat weet het zeker – van de zon,
die reus, te groot om te benoemen.
Het gissen blijft: wie weet waarom
of hoe daaronder in de rokken
hun trage weg omhoog begon?

Dit botten, dat ook buigen is
en stuurloos gaan, van links naar rechts
vertaalt voor mij het woord ‘begin’,

verraadt het licht, dat kwam en ging,
iedere kiem van meet af zag
en het groeien hoedde, elke dag.

Renée van Riessen

ZWARTENDIJK

ergens moet het er nog liggen,
onder cement en asfaltdek:
geschonden landschap van mijn jeugd,
het zand waarop het was gegrondvest.

westwaarts, toen al, liep de weg
naar dit domein van polders, rustend
langs het kronkelende dijklichaam,
de plassen in de binnenboezem,

rietomzoomd, de Seinerkolk,
Kleine Bouwkolk, Blazekolk...
dat gebied wordt nu doorsneden
door een autobaantracé,

een spoortalud, begrint, bekroond
met bovenleiding, viaducten
van beton, voetgangerstunnels,
de efficiëntie van het mes.

niet te befietsen is de afstand
tot mijn talmen aan het water
als jongen, alleen, een zomermiddag
onder fluisterende iepbomen,

alleen in die ontielijke ruimte,
de Bovenkerkspits aan de kim:
de blijdschap zo ver weg te zijn,
er zelf al haast niet meer te zijn...

Jeroen Kummer